

23. 3. v 19.30 Dokonalá svatba

Divadelní soubor Jindřicha Honzla, Humpolec

Hodnotí Jiří Juráš

komedie / Autor: Robin Hawdon / 180 minut s přestávkou

S humpoleckým souborem až invazivně vtrhla nejen na prkna třeštského jeviště velká komedie anglického dramatika, spisovatele a herce Robina Hawdona *Dokonalá svatba*, patrně nejen v tuzemském prostoru velice populární a různými divadly hojně frekventovaná.

Invazivnost v tomto případě nebyla vůbec nepříjemná, ba naopak. Možná právě adjektivum ze samotného titulu hry, ale nejspíše to, že tvůrce příprava inscenace neskonale bavila, nesoustředili se jen na inscenaci samotnou a doprovodili ji dalšími akcemi již před začátkem představení. Lektorstvu byla dozajista neziskuchtivě zaslána výslužka v podobě chutných svatebních koláčků, které se servírovali ve foyeru i divákům, před kulturákem stálo svatebně opentlené fáro... zkrátka různými instalacemi a animacemi vstupních prostorů vtahovala přicházející diváky do nejbližší prehistorie hry. K těmto paradivadelním aktivitám byla přiřazena i úvodní projekce, začleněná již do servírované inscenace. Autor by na rozvitou, až euforickou hravost koukal a škarohlídský lektor coby strážce dramatické kultury, poznamenal, že je to jen takový appendix, kterého z hlediska předlohy netřeba. Ale bavili se všichni.

Časová stopáž inscenace ale nebyla masivní jen kvůli výše uvedeným okolnostem. Do představení byly ještě včleněny momenty s hudebními čísly a rozvíjenými výstupy v sále, které jsem si vysvětloval tak, že kromě dějového obohacení chtějí inscenátoři nějak okomentovat samotný žánr bulváru. Text byl sice údajně i proškrtán, ale dle mého soudu málo. Některé situace a motivy se už u samotného autora cyklí a jejich neustálé opakování není zpracováním gradováno, takže pryč. Na nutném tempu hry se podepíší občas extemporizující výstupy jinak pracovitěho tahouna příběhu Toma v podání Adama Čejky. V až téměř manýristicky detailně propracované scénografické realizaci Jana Koudelky (např. přítomnost záchranného kruhu) se hraje ve dvou hereckou akcí neustále oživovaných, a tudíž přítomných pokojích. Tady bych si dovolil čerstvému režisérovi Jaroslavu Neubauerovi nabídnout, jestli by nenechal tempem inscenace zchvácené herce na chvíli „odpočnout“ ve štronzu. Což o to, hercům neuškodí, když trochu trpí, také to mám rád, ale paralelnost nosného dialogu s pouze ilustrativní akcí obohacení komičnosti nepřináší a nutný kvapík této po logice silně nadsazené situační komedie spíše retarduje, a navíc tříští pozornost diváků.

Za další odbočku v režijním výkladu považuji až psychologické rozpracování některých situací. Soudím, že eventuálně vyvolaný sentiment (jestli prudce vytrysklá láska naplnění přece jen dojde), není nadřazen bláznivosti či absurdnosti jednotlivých peripetií působících v zběsilém sledu. Shrnu-li tedy své kroužení kolem pokusů pojmenovat svízele této jevištní realizace, je potřeba si vybrat po čem v rámci svého výběru a jeho interpretace jdu a nekompromisně odstraňovat překážky z cesty k mému cíli. A někdy tou překážkou může být třeba rozvleklost. Oproti ní bych postavil termín v tomto kuse naprosto nezbytné gradace. (Třeba režii užítý prvek nonsensu, to, když notně podroušená matka Drahomíry Bendlové projde zdí a náležitě to svým výrazem okomentuje.)

Byli jsme včera svědky převážně velice dobrých hereckých výkonů, nejen na základě odlišné míry herecké praxe, ale vedených různými přístupy a styly hraní. Takže např. Alena Krejčí, která hraje pokojskou a nikoliv služku, jak jsem byl při lektorování oprávněně opraven, krásně slouží při souhře v pobočnější roli nejen svým hlavnějším partnerům, ale ještě hlavněji – celé inscenaci. Evidentní chuť a drajv všech protagonistů přes veškerou jejich logickou „vodranost“ v závěru byla nakažlivá. A tak se bavili všichni!